PRACTIC
NR. 5 / MAI 2008 / Preț 1,5 lei

Draga mea pentru copii

Director fondator: Mariana Brăescu

pag. 24
Câștigătorii etapei a 2-a a CONCURSULUI
TEATRUL DMC

Se vinde doar împreună cu Draga mea de colorat!

Vine Iepurașul!

și alte povești, poezii, jocuri, cântecele și ghicitori

Soluțiile jocurilor

Povestea unui iepuraș

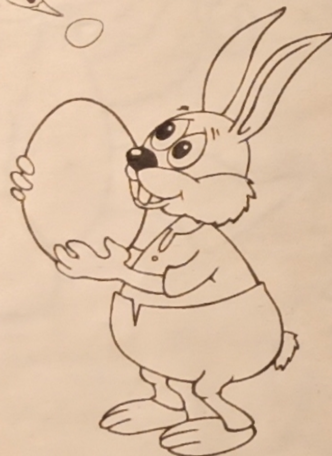
- paginile 8-10

Soluțiile sunt: 1-b; 2-a; 3-b; 4-c; 5-b; 6-a.

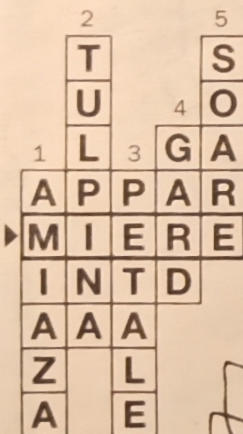

Albina

- pagina 11

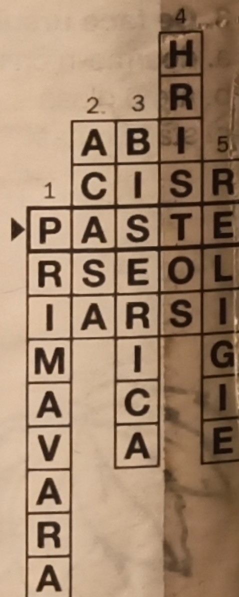
	2			5
	T			S
	U		4	O
1	L	3	G	A
A	P	P	A	R
▶ M	I	E	R	E
I	N	T	D	
A	A	A		
Z		L		
A		E		

Să vopsim ouă!

- pagina 12

			4	
			H	
	2	3	R	
	A	B	I	5
1	C	I	S	R
▶ P	A	S	T	E
R	S	E	O	L
I	A	R	S	I
M		I		G
A		C		I
V		A		E
A				
R				
A				

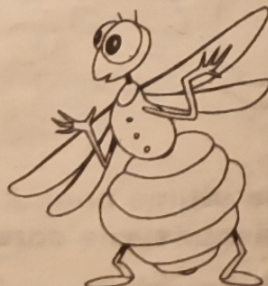
Cum îl cheamă pe iepuraș?

- pagina 13

Răspunsurile corecte sunt: 4, 7.

Ploaia

- paginile 14-15

Soluțiile sunt: 1-a; 2-c; 3-c; 4-b.

Cum îl cheamă pe Iepuraș?

Coada-mi este scurtă tare
Și-s fricos nevoie mare.
Țopăilă mi se spune,
Ronțăilă e-un alt nume.
Și de Paște nu uita:
Ai un dar din partea mea!

Trimisă de Prof.
Anastasia Dumitru,
Constanța

De Paște

E primăvară acum la noi,
Din nou copacii au înflorit,
Prin șoaptele ce curg șuvoi
Se aude un gingaș ciripit.

În haine noi de sărbătoare
Ne îmbrăcăm cu gând curat
Și, cu privirea către soare,
Rostim: "Hristos a înviat!"

Și ouă roșii noi ciocnim
- Așa-i un obicei lăsat -,
Cu sufletul curat răspundem:
"Adevărat a înviat!"

Trimisă de Ed. **Florica Serac**,
Grădinița Ștei, jud. Bihor

Să vopsim ouă!

A venit un iepuraș
Cu trei ouă albe toate...
Mi le-a dat și m-a rugat:
„- Poți să le faci colorate?

Frățiorii mei cei mici,
Care sunt doar niște pici
Nu știu pensula a ține,
Culori nu știu să combine,

Nu știu ouă să picteze,
Ei știu doar să se distreze.
Stau degeaba ziua toată,
Fiindcă sunt... de ciocolată".

Trimisă de Institutor
Gabriela Marinescu,
Școala Stăncești,
com. Vadu Pașii, jud. Buzău

Povestea unui iepuraș

Iepurașul Pată e răsfățatul tuturor celor din casă, dar și al animalelor din ogradă. În casă l-a adus bunicul la începutul primăverii, pentru că l-a găsit tremurând în grădină, unde ajunsese nu se știe cum. Era mic, alb și pufos iar bunicul, văzându-l, a crezut că iarna uitase acolo un ghem de omăt. În curte, toți îl priveau cu respect, pentru că trăise o mare aventură: călătorise la oraș și se întorsese de acolo cu o mulțime de povești, pe care le spunea tuturor celor care doreau să-l asculte. Din această minunată călătorie, s-a întors și cu numele de Pată. Haideți să-i ascultăm povestea!

"Bunica muncea de zor în fața casei. Pregătea lădițele cu salată, cu ceapă verde și cu ridichi, cu care urma să plece bunicul. Pe atunci, nu știam că pleacă la piață. Mă strecurasem aproape de bunica, pentru că știam că are, ca întotdeauna, ceva gustos și pentru mine. Când a intrat bunicul în curte, a intrat pe poartă și Azorel. M-am speriat. Doar mă cunoașteți. Nu știam atunci că Azorel e un cățel

așa de prietenos. Am sărit în prima ladă de salată și m-am ascuns printre frunzele proaspete. Chiar atunci bunicul a prins lada și în mașină cu ea. Cu ea, dar și cu mine în ea... Paralizat de spaimă, n-am putut face nimic să dau bunicilor de știre că sunt și eu printre salate. Am auzit apoi motorul mașinii și, uite așa, am plecat și eu la oraș.

Am ajuns la piață, un loc frumos, unde aș putea trăi fericit toată viața, printre legume proaspete, fructe și flori, dacă n-ar fi atâta zarvă și atâția

oameni grăbiți. Stăteam cuminte în lada cu salată și priveam printre frunze. Am ridicat o ureche, încă una, apoi am ridicat și capul. N-am apucat să mă bucur prea mult, că un lătrat asurzitor m-a anunțat că sunt în pericol. Din coșul unei doamne, care se oprise lângă masa bunicului, un cățel mic, cum n-am văzut nici unul pe aici, un fel de Azorel negru, cu părul pieptănat și cu fundă roșie la gât m-a văzut și încerca să sară la mine în grămada de salată. Bunicul nu înțelegea de ce latră cățelul la salata lui. A înțeles imediat ce m-a văzut cum am sărit din ladă

şi, fără să stau vreo clipă, am fugit să mă ascund undeva ca să nu mă prindă dihania lătrătoare. Alergând aşa, fără ţintă, mai, mai să dau peste o cutie cu geam, în care stăteau cuminţi alţi iepuraşi, aşa, ca mine, găini, puişori şi o mulţime de ouă de diferite mărimi. Nici iepurii, nici găinile, nici puişorii nu mişcau, nu clipeau, nu respirau... Am crezut că sunt şi ei speriaţi şi încearcă să nu atragă atenţia în acest fel. Am intrat pe prima uşă ce mi-a ieşit în cale, ca să mă duc lângă cei asemeni mie. Când am intrat, surpriză! Nişte oameni în halate albe se învârteau de colo-colo, făcând iepuri de ciocolată, găini şi pui de ciocolată, ouă de ciocolată. Nu m-a zărit nimeni. Erau grăbiţi. Spuneau că trebuie să termine totul până vine Iepuraşul. Nu ştiu de ce, nu cred că vorbeau despre mine, un altul se pare că avea să vină după fraţii lui de ciocolată, ca să-i dăruiască tuturor copiilor cuminţi, de Paşte. Eu n-am prea avut timp să mă gândesc la asta, pentru că lătratul venea după mine. Norocul meu a fost că uşa s-a închis şi eu am avut timp să sar în cutie,

lângă ceilalţi iepuraşi. Cred că au scăpat peste mine puţină ciocolată. Am simţit ceva cald pe ureche şi am gustat. Tare bună! Mi-a fost greu să stau acolo nemişcat, să nu clipesc, să nu respir, asemeni animalelor de ciocolată. Nu ştiu cât am stat aşa. Ştiu doar că l-am auzit pe bunicul spunând c-ar dori un iepuraş de ciocolată, pe acela alb cu pată. Pe mine adică. Râdea. Râdea şi gospodarul animalelor de ciocolată. Aşa am devenit iepuraşul alb cu pată şi aşa m-a adus bunicul acasă, spunând tuturor numele meu: Pată."

Povestea iepuraşului s-a terminat. Animalele din curte au pornit spre locul în care bunica le-a adus la masă grăunţe şi verdeaţă. Privindu-le, Pată a înţeles de ce în piaţă locuiau numai animalele de ciocolată din vitrină şi nu unele adevărate, ca cele din curte: ca să nu mănânce peste noapte, când rămân singure, fructele, legumele şi florile aduse la piaţă! Voi ce credeţi, copii?

Manuela Covaleov

Un ou ciudat

Costache se plimba țanțoș prin ogradă. Scormonea ici și colo și, din când în când, mai ciugulea câte ceva. Am uitat să vă spun: Costache e un cocoș arătos și înfumurat, ca mai toți cocoșii, dar zăpăcit atunci când trebuie să facă o treabă ca lumea. Asta nu-l împiedică să se considere cel mai important din ogradă.

Și cum pășea el, așa, gânditor, inspectându-și moșia, zări ascuns printre firele de păpădie un ou.

- Ia te uită ce neglijență! constată el cu glas tare. Cine-o fi rătăcit așa, pur și simplu, un ou, când e știut că acum găinile se pregătesc de clocit? Trebuie să fie Agripina, moțata aia, care de la o vreme e cam neglijentă, gândi el și hotărî să facă ordine. Luă oul și-l duse în cuibarul Agripinei, care la ora aia cine știe pe unde hoinărea în căutare de râme și musculițe.

După ce rezolvă problema, Costache o porni din nou să scormonească pământul și nu după multă vreme uită complet de întâmplare.

Agripina, după ce își astâmpărase foamea, mai ales că gospodina îi dăduse o porție bună de grăunțe, se întoarse mulțumită la cotețul ei și bineînțeles, așa năucă cum era, nici nu băgă de seamă că în cuibar apăruse un ou în plus. În schimb, își aminti dintr-o dată că venise timpul clocitului și deși, după cum spunea Costache, era cam neglijentă, când venea vorba de clocit, era foarte conștiincioasă.

Așa că, zile la rând, până când puișorii au început să crape coaja ouălor, nu s-a mai mișcat de pe cuibar. Din când în când, mai trecea Costache de-i aducea câte ceva de mâncare.

Astfel, unul după altul, puișorii galbeni și gălăgioși, au ieșit din găoacea ouălor și au început să se împrăștie prin coteț, sub privirea atentă și grijulie a Agripinei.

Numai dintr-un singur ou nu dădea să iasă nimeni și ăsta era oul adus de Costache, care de altfel nici nu-și mai amintea nimic. Cât despre Agripina, ce să mai vorbim...

Mai cloci moțata câteva zile singurul ou care mai rămăsese întreg, până când și ea își dădu seama că ceva nu merge bine.

A început să cerceteze oul, să-l rostogolească, să-l asculte, doar, doar o ghici ce-o fi cu el. Și, pentru că nu-i dădea deloc de capăt, îl chemă pe Costache.

Cocoșul veni, cercetă și el oul, îl răsuci pe toate părțile și, după ce-l cântări câteva clipe, hotărî:

- Ceva nu merge bine! Oul ăsta e ciudat...are ceva...dar ce însemna acel "ceva" nici el nu știa să explice.

- Să vorbim cu gâsca. Are mai multă experiență, își dădu Agripina cu părerea.

Costache se uită urât, dar până la urmă acceptă s-o cheme pe Clara, gâsca cea mare și albă.

Clara cercetă și ea oul, se gândi, se răzgândi și, jenată, declară că nu-și poate da seama ce este și că ar fi mai bine să-l ducă la Bubu, bufnița cea bătrână și înțeleaptă. Se spunea că poate să vadă lucruri pe care celelalte păsări nu le-ar vedea niciodată.

Zis și făcut! Agripina luă oul și împreună cu Costache începură s-o caute pe Bubu. N-a fost greu s-o găsească în scorbura salciei din marginea grădinii, unde-și avea cuibul.

Bubu le ascultă povestea, luă oul, îl cercetă, îl privi în lumină, îl cercetă din nou și exclamă:

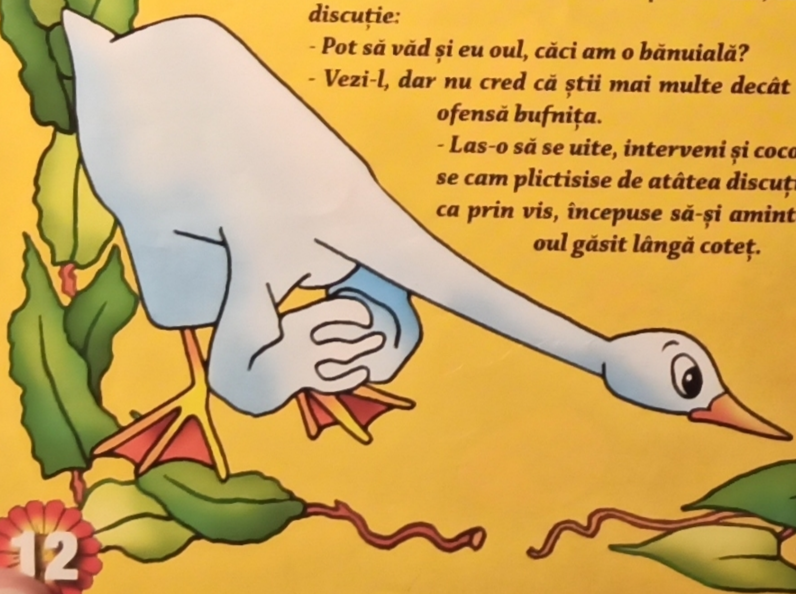
- N-am mai văzut așa ceva! Nu e nici gol, nici plin și nu are nimic înăuntru, deși e destul de greu. Ăsta nu-i un ou obișnuit, hotărî ea privind rușinată oul misterios.

Toate vorbele astea le-a auzit și o ciocănitoare, care-și făcuse de treabă prin preajmă și de acolo, de sus, de pe un ram, se băgă în discuție:

- Pot să văd și eu oul, căci am o bănuială?

- Vezi-l, dar nu cred că știi mai multe decât mine, se ofensă bufnița.

- Las-o să se uite, interveni și cocoșul, care se cam plictisise de atâtea discuții și care, ca prin vis, începuse să-și amintească de oul găsit lângă coteț.

Ciocănitoarea cobori, privi oul când cu un ochi, când cu celălalt și, spre spaima tuturor, lovi cu ciocul în oul cu pricina. Acesta scoase un sunet sec, dar nu se sparse.

Ciocănitoarea mai lovi de două-trei ori, spre disperarea celor trei, care priveau speriați la manevrele ei.

- E de lemn! constată ea. Oul e de lemn! Ce caută un ou de lemn în cuibarul tău? și se uită cu reproș spre Agripina.

Aceasta ridică nedumerită din umeri. (Mă rog, e un fel de-a zice, căci găinile nu prea au umeri).

- Cum, un ou de...lemn? se miră ea.

Ciocănitoarea explică, cu răbdare:

- Un ou din acelea cu care copiii îi păcălesc pe alți copii, atunci când ciocnesc de Paști. Probabil l-a pierdut cineva înaine de a apuca să-l vopsească și de aceea arată ca un ou adevărat.

Agripina nu înțelegea nimic.

Costache înghiți în sec, căci își aminti în sfârșit, că el găsise oul și-l adusese în cuibar, dar tăcu mâlc.

Bufnița privi înciudată în urma ciocănitorii, care-și luase zborul.

Agripina s-a liniștit că nu era vorba de un ou bolnav, iar Costache se tot frământa de unde o fi apărut oul și cine oare îl pierduse, așa nevopsit, căci oul ar fi trebuit să fie roșu.

Cred că și astăzi Costache se mai gândește la povestea asta, mai ales că, în cele din urmă, oul dispăruse tot așa de misterios cum apăruse. Sau poate... oul acela roșu, cu care Ionică, băiețelul cel mai neastâmpărat, ciocnise de Paști toate ouăle?

Dar de fiecare dată când gândea prea mult, Costache ațipea și de aceea nu-și ducea niciodată gândul până la capăt...

Luminița Toja

Libelula dolofană

Veronica, libelula cea verde, era tolănită pe o frunză de nufăr. Îi plăcea să stea tolănită la soare și să privească la dansul țânțarilor, ce roiau deasupra bălții.

Spre deosebire de alte libelule, Veronicăi îi plăcea să trândăvească ronțăind toată ziua te miri ce și de la o vreme, suratele ei, sprintenele libelule, începuseră să o cam ocolească, văzând-o cum se îngrașă peste măsură, ba chiar o porecliseră "Dolofana". Era un lucru neobișnuit ca o libelulă să fie atât de grasă.

Dar Veronicăi nici că-i păsa... Numai că într-o zi, pe când lenevea, după cum îi era obiceiul, tolănindu-se pe o frunză de nufăr chiar la marginea bălții, trecu pe acolo Armand, gândăcelul fercheș, cu carapacea lui colorată strălucind în soare.

Armand, văzând-o pe Veronica, rămase o clipă locului nedumerit, mirându-se de cum putea să arate așa o libelulă, căci una grăsună nu mai văzuse până atunci. Ba chiar începuse să se îndoiască și să se întrebe dacă era chiar Veronica.

Aceasta, observându-se privită, începu să se alinte:

- Bună ziua, Armand. Ce mai faci? întrebă ea cu glas prietenos.

- Mă uit și mă mir! răspunse gândăcelul, negândindu-se că ar putea să o jignească. Cum te-ai îngrășat în halul ăsta? Mai să nu te cunosc! adăugă el, turnând gaz peste foc, și dădu să plece.

Veronica trecu peste observația lui Armand și încercă să lege o conversație.

- Nu mai rămâi un pic să stăm de vorbă? îl îndemnă ea.

Armand începu să se enerveze și deveni de-a dreptul nepoliticos:

- Vrei să mă vadă cineva cu tine și să mă fac de râs? izbucni el și o luă la picior, pierzându-se printre firele înalte de iarbă.

Veronica începu să se gândească mâhnită la vorbele gândăcelului și, ca să-și aline supărarea, începu să se înfrupte din mierea pe care i-o adusese verișoara ei, albina. Dar mierea nu putu să-i alunge tristețea, așa că adormi pe frunza de nufăr, sub razele mângâietoare ale soarelui. În celălalt capăt al poieniței ce mărginea balta, Armand tocmai își găsise un culcuș, legănându-se pe o frunză de alun.

Dar cum stătea el așa, gândindu-se nehotărât dacă să tragă un pui de somn sau să meargă la Clubul Gândăceilor, se iscă o pală de vânt ce rupse frunza pe care se așezase și o zburătăci odată cu Armand, care izbutise să se agațe de codița ei.

Gândăcelul, speriat, pluti câteva clipe atârnat de frunză, apoi vântul nebunatic îl mai răsuci de câteva ori prin aer purtându-l deasupra bălții.

Armand era îngrozit și își reproșa că nu urmase cursurile de înot de la Club. Acum putea să cadă în orice clipă și nu știa să înoate. (Dacă ne gândim bine, în general gândăceii nu prea știu să înoate. Dar asta-i altă poveste.)

Deci gândăcelul nostru îngrozit începu să strige după ajutor.

Atunci îl auzi Veronica.

Rostogolindu-se greoi de pe o parte pe alta, libelula dolofană îl zări pe Armand agățat disperat de codița frunzei ce zbura la întâmplare pe deasupra apei.
Libelula uită de toată supărarea văzând gândăcelul în pericol, își adună toate puterile și, desfăcându-și aripile transparente, o porni zumzăind în ajutorul lui Armand.
Nimeni nu și-ar fi putut închipui vreodată că Veronica ar fi putut fi atât de sprintenă. Chiar dacă era supărată pe gândăcel, nu l-ar fi putut lăsa în primejdie și asta îi dăduse puteri nebănuite.
Nu trecură decât câteva clipe și Veronica îl înșfăcă pe Armand, zburând cu el până în mijlocul poieniței, unde îl lăsă în siguranță.
Gândăcelul oftă ușurat, uitându-se neîncrezător la libelula care acum nu i se mai părea chiar atât de dolofană, și începu să regrete vorbele pe care le spusese referitor la aspectul ei.
- Să știi că-mi pare tare rău că ți-am spus că ești grasă, mormăi el. Te rog să mă ierți, dar...
Veronica nu-l lăsă să-și termine scuzele.
- Știu, știu, sunt o libelulă dolofană, dar uite, îți promit că voi încerca să slăbesc. Am văzut că mișcarea îmi face bine.
Și, de atunci, cei doi au rămas nedespărțiți, iar pe Veronica o putem vedea în fiecare dimineață cum face gimnastică.
Cât despre dulciuri, le-a rărit aproape de tot și, de la o vreme, nimeni nu o mai poate deosebi de suratele ei, atât de sprintenă și subțirică cum a ajuns.
Ce mai, o adevărată libelulă.

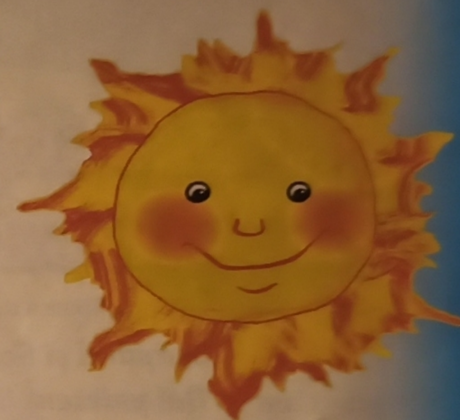

Luminița Toia

Fuga-n deal
Și fuga-n vale,
Car de jar
Cu ochi de floare.

Trimisă de Ed. **Ioana Săndulescu**,
Grădinița „Pinocchio", Craiova

De mă chemi, bine te fac
Cu pastile și cu ac.
Te consult, îți scriu rețeta,
Îți recomand și dieta.
Nu plângeți, nu vă sfiiți,
Când la mine vă gândiți.

Am penajul colorat,
Cu pinteni sunt înarmat,
Coada mea e mândră tare,
Parcă-i semn de întrebare.

Trimise de Ed. **Victoria Nedelcu**,
Grădinița Luciu, jud. Buzău

Scăpărel și Scăpărici

Trimisă de **Alina Coroian**, localitatea Cluj-Napoca

Scăpărel și Scăpărici,
Doi prieteni licurici,
Toată ziua dorm la soare
Pe o floare de cicoare.
Dar de cum apare Luna,
Argintata și preabuna,
Scăpărel și Scăpărici
Aprind felinare mici
Să-i ajute pe pitici,
Pe arici și pe furnici
Și pe multe gâze mici.

Pisicuța

- Pisicuță, pisicuță,
Cum de ești așa drăguță
Ș-ngrijită și curată
Și cu blana pieptănată?

- Imediat ce mă trezesc,
Păru-ncet mi-l netezesc
Și cu apă rece-ndată
Eu mă spăl pe fața toată.

Fă și tu la fel ca mine
Ș-ai s-arăți la fel de bine.

Trimisă de Institutor
Maria Cristina Pruteanu,
Grădinița Nr. 1, Piatra Șoimului,
jud. Neamț

Nedumerire

Mi şi Ma, pisoii mici
Au crescut şi sunt voinici.
Vremea bună nu-i mai lasă
Un minut să stea în casă.
Vor să afle, vor să ştie
Tot ce e-n gospodărie.
Aşa au ajuns să vadă
Păsările din ogradă.
Şi-au văzut că fiecare
Îşi lasă ouăle-n cuibare.

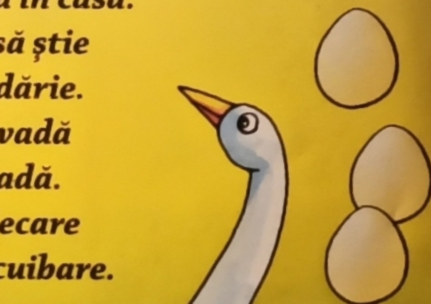

- Cel mai mare, va să zică,
Astăzi l-a ouat o gâscă.
Cel micuţ e-al prepeliţei
Iară cel verzui al raţei.
Alb şi roz sunt de găină
Puse-n coş de gospodină.
- Dar ouăle din casă, colorate
Ele de cine au fost ouate?
Întreabă unul din pisici.
- Acele păsări sunt aici?
- Ouăle acelea-s ale noastre.
De Paşte le face mai frumoase
O gospodină cu îndemânare,
Cu muncă multă şi răbdare.

Manuela Covaleov

Cina cea de Taină

Dragi copii, în această lună întâmpinăm cea mai mare sărbătoare din istoria omenirii, Învierea. Veți afla ce s-a întâmplat în ultimele trei zile de viață ale Mântuitorului Iisus Hristos. Aceste trei zile, împreună cu primele zile ale săptămânii fac parte din ceea ce se cheamă Săptămâna Mare sau Săptămâna Patimilor Mântuitorului (anul acesta este între 21 și 26 aprilie). Duminică, 27 aprilie, este ziua când se sărbătorește Paștele.

Joia Mare este cunoscută ca ziua în care a avut loc Cina cea de Taină, când Iisus Hristos a instituit Taina Împărtășaniei. Totuși, evenimentele din acea zi au început întâi cu spălarea picioarelor, a urmat Cina, apoi rugăciunea din Grădina Ghetsimani și trădarea (unii spun vânzarea) Domnului. Iată cum s-a întâmplat:

Iisus stătea de vorbă cu cei 12 ucenici și, la un moment dat, le-a spus acestora:
- Știți că peste două zile va fi Paștele și Fiul Omului va fi dat să fie răstignit.
Au auzit și arhiereii și bătrânii poporului, care erau supărați pe Iisus pentru că mereu spunea oamenilor ce urma să se întâmple. Aceștia s-au adunat în curtea lui Caiafa și au pus la cale să-L prindă pe Iisus și să-L ucidă. Unul dintre ucenicii lui Iisus, Iuda, s-a dus la arhierei și i-a întrebat:
- Ce voiți să îmi dați mie și eu Îl voi da pe mâinile voastre?". Iuda a primit 30 de arginți (așa se numeau banii de atunci) și așa s-a petrecut vânzarea Domnului. Între timp, ucenicii L-au întrebat pe Iisus unde vrea să mănânce Paștile. Iisus i-a trimit în oraș la o anume casă și, seara, s-au adunat toți cei 12 ucenici și cu Iisus să mănânce.
Dar, înainte să se așeze cu toții la masă, Iisus a spălat picioarele fiecăruia dintre ucenici. Prin aceasta Iisus a vrut să arate că toți trebuie să slujească lui Dumnezeu prin slujirea oamenilor, să fie umili și conștienți de locul pe care îl are fiecare în fața lui Dumnezeu și a oamenilor.
Pentru că Iisus știa ce se va întâmpla, în timp ce mâncau, le-a spus ucenicilor:
- Adevărat grăiesc vouă, că unul dintre voi Mă va vinde. Cel ce a întins cu mine în blid, acela Mă va vinde".
Iuda l-a întrebat: "Nu cumva sunt eu, Învățătorule?"
Iar Iisus i-a răspuns: "Tu ai zis!".
La un moment dat, în timpul mesei, Iisus a luat pâinea și, binecuvântând, a rupt și a dat fiecăruia dintre ucenici, spunându-le: "Luați, mâncați, acesta este trupul Meu." Apoi a luat paharul și, mulțumind, le-a dat să și bea și iar le-a spus: "Beți dintru acesta toți, că acesta este Sângele Meu, al Legii celei noi, care pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor." Astfel, Iisus a instituit Taina Sfintei Împărtășanii (vă amintiți, dragi copii, că atunci când mama merge cu voi să vă împărtășească la preot, acesta vă dă o bucată de pâine și o înghițitură de vin).
În Grădina Ghetsimani Iisus s-a dus să se roage împreună cu ucenicii, numai că aceștia au adormit în timp ce Iisus se ruga. De două ori i-a trezit și ei au adormit la loc. Când s-a dus a treia oară să-i trezească le-a spus:
- Sculați-vă să mergem, iată s-a apropiat cel ce M-a vândut.
Și, într-adevăr, Iuda cu arhiereii, bătrânii poporului și o mulțime de oameni înarmați cu săbii și ciomege s-au apropiat de Iisus și L-au prins.

Răstignirea

Era Vineri - Ziua Răstignirii pe cruce a Mântuitorului și s-a întâmplat așa: Iisus a fost dus la Caiafa, în ținutul Iudeea, unde urma să fie judecat de Pilat, reprezentantul Imperiului Roman. Doar că Pilat nu a înțeles de ce lumea era atât de furioasă și cerea ca Iisus să fie ucis. Încercând să-L scape pe Iisus, Pilat s-a gândit să pună mulțimea să aleagă între Iisus și Baraba, un ucigaș închis. Oamenii au strigat că vor eliberarea lui Baraba, iar Pilat a întrebat: "Dar ce voi face cu Iisus, Cel ce-și spune Hristos?".
- Să fie răstignit! Să fie răstignit!, a strigat mulțimea.
Pilat, văzând că nu-L poate scăpa, dă întâi poruncă să fie bicuit, sperând ca furioșii să se potolească. Soldații Îl batjocoresc, punându-I pe cap o cunună de spini, și îngenunchează în fața Lui numindu-L în batjocură: Regele Iudeilor!". În cele din urmă, Pilat dă ordin ostașilor să-L ia pe Iisus Hristos, pentru a fi răstignit.

Soldații L-au așezat pe Iisus pe cruce, între doi tâlhari, pe care i-au așezat în dreapta și în stânga Lui
- Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit? a strigat Iisus, apoi a murit. Imediat a fost un cutremur iar pietrele s-au despicat, spre nedumerirea oamenilor, care și-au dat seama că Iisus era Fiul lui Dumnezeu. A venit și Iosif, un ucenic al lui Hristos, care i-a cerut lui Pilat trupul neînsuflețit al Acestuia. Iosif a înfășurat trupul într-o pânză curată de in și L-a pus în mormântul pe care îl săpase în stâncă. În dreptul intrării în peșteră a pus o piatră mare și a plecat. În fața mormântului sigilat de arhierei au rămas Maria Magdalena și Maria.

Învierea

Duminică – ziua Învierii. A trecut și ziua de sâmbătă și, la primele ore ale zilei de duminică, la mormânt au venit Maria Magdalena și cealaltă Marie. Dar imediat pământul s-a cutremurat și un înger al Domnului a venit la ele și le-a spus: "Nu vă temeți, că știu că pe Iisus cel răstignit Îl căutați. Nu este aici, căci S-a sculat, precum a zis!".
Femeile s-au dus să-i anunțe și pe ucenicii lui Hristos, dar pe drum s-au întâlnit cu Iisus, care le-a spus că îi așteaptă pe ucenici în Galileea. Văzându-L, ucenicii s-au închinat, căci nu crezuseră că Iisus va învia. Iată cum Învierea este dovada supremă că iubirea față de oameni învinge totul!

Repovestită de **Florin Ghiță**

Hristos a înviat!

Un clopot se aude
Şi glasul lui ne cheamă,
În suflet ne pătrunde
Şi să-l urmăm ne-ndeamnă.

În noaptea Învierii
Biserica e plină.
Credința ne aduce
În suflete lumină.

Vom ciocni ouă roşii
- E un obicei păstrat -
Și, cu credință, spunem:
„Hristos a înviat!"

Trimisă de Ed. Florica Serac,
Grădinița Ştei, jud. Bihor